

Paarskapje

Verhalen van Bijbel II

COAB 2000-2017

1. Paarskapje
2. De Rode Hond
3. Vreemde Gevechten
4. Witte Sneeuw
5. Hersenspingsels der Elven
6. De Ontsnapping
7. Het Rode Gordijn
8. Vetgemest
9. Nachtprinses
10. De Kinderdief

Paarskapje

Moeder zei tegen Paarskapje : "Kom niet in het bos, want daar woont een leeuw."

Maar Paarskapje wilde niet luisteren. Ze ging stiekem toch naar het bos.

Aan de rand van het bos stond de leeuw.

"Zo, zo," sprak de leeuw toen Paarskapje dichterbij kwam, "dus jij hebt niet geluisterd naar de volwassenen, huh ?"

"Hoe weet u dat ?" vroeg Paarskapje.

"Leeuwen weten veel," sprak de leeuw, "maar kom maar op mijn rug, dan zal ik je laten zien hoeveel ik weet."

"Ik wilde eigenlijk gewoon het bos in," sprak Paarskapje, "en ik heb niet zoveel zin nu in malle ritjes op de rug van een leeuw."

"Malle ritjes ?" sprak de leeuw een beetje beledigd, "maar onze ritjes zijn zeer leerzaam."

"Dat kan wel wezen," sprak Paarskapje, "maar ik moet er nu door. Ga aan de kant, want ik wil het bos in."

"Het bos is van mij," sprak de leeuw. "Je bent een dom kind, en je komt er niet langs."

Het begon Paarskapje op haar zenuwen te werken, en uiteindelijk stemde ze in.

"Okay, vooruit dan maar," sprak ze tegen de leeuw. "Neem jij me maar mee, en laat me maar eens zien wat jij al allemaal weet."

De leeuw liet Paarskapje op zijn rug klimmen, en toen begon de reis. Vliegensvlug snelde hij door het bos tot aan de rand van de zee.

"Nou, ik heb niet veel van het bos kunnen zien, want je ging veel te snel," zei Paarskapje.

"Voor kinderen is het nooit goed," bromde de leeuw.

"Kun je me nu het bos laten zien?" vroeg Paarskapje. "En iets langzamer graag. Je was er zo doorheen, en ik heb niks maar dan ook helemaal niks kunnen zien."

"Ja, maar ik moet wel snel," zei de leeuw. "Er woont namelijk een wolf in het bos, en wij liggen elkaar niet zo. Er zou een groot gevecht om jou uitbreken."

"Ah, dus dat zit zo," sprak Paarskapje. "Laat mij dan gewoon alleen het bos in gaan, dan kan jij hier blijven, en dan kan ik alles op mijn gemak bekijken."

"Geen sprake van," sprak de leeuw. "Zoals ik al zei woont er een wolf in het midden van het bos, en die zou jou maar wat graag willen verslinden, en dan heb ik het op mijn geweten."

"Helemaal niet," sprak Paarskapje. "Ik wil het toch zelf?"

"Ja, maar ik ben de bewaker van het bos," sprak de leeuw, "dus ik ben verantwoordelijk."

Paarskapje stapte van de leeuw af. "Nu moet het afgelopen zijn. Het bos is van niemand en van iedereen. Misschien dat hierom mijn moeder mij voor jou heeft gewaarschuwd, want je bent een echte zeurkous."

"Heus," sprak de leeuw, "het is voor je eigen bestwil." Maar Paarskapje begon al het bos in te rennen. De leeuw kwam niet achter haar aan. Hij schudde alleen zijn hoofd.

Diep in het bos bij een riviertje kwam Paarskapje de wolf tegen. De wolf stond daar stokstijf.

"Hoe maakt u het?" vroeg Paarskapje, maar de wolf sprak niet. Verderop was een huisje. Paarskapje klopte even aan. Er werd al snel geopend en een grote vrouw met een doek om haar hoofd deed open. "Kom maar binnen," sprak ze.

"Wie bent u?" sprak Paarskapje.

"Een doodgewone heks," sprak de vrouw. "In de stad moeten ze me niet, dus ik ben maar hier gaan wonen."

Paarskapje keek om haar heen. "Zijn die leeuw en die wolf toevallig ook van u ? Ze schijnen ruzie te hebben."

"Ja," sprak de oude vrouw. "Die spreken elkaar niet meer. Ze hebben beiden hun eigen terrein."

"Vreemd," sprak Paarskapje. "En waar gaat de ruzie over ?"

"Om jou," sprak de heks.

Paarskapje schrok. "Om mij ?"

"Ja," sprak de heks. "Ik zag in mijn kristallen bol dat er een meisje met een paars kapje om haar hoofd zou komen, en toen begonnen ze ruzie te maken over wie haar mocht opeten."

"Vreemd," sprak Paarskapje. "De leeuw was heel aardig, en de wolf zei helemaal niks. Ik leef nog steeds."

De heks keek het meisje aan met grote ogen. "Maar natuurlijk," sprak de oude vrouw, "ik zei hen dat ze jou geen haar mochten krenken. Jij zou namelijk van mij zijn."

Paarskapje schrok nu nog meer. "Eh, ik denk dat ik nu moet gaan," sprak het meisje, en rende naar de deur. Maar de deur zat op slot.

"Je kunt niet ontsnappen, kind," sprak de vrouw, "maar ik ben de kwaadste niet. Ik zal je niet opeten. Ik heb alleen een hulpje nodig."

"Ja, maar mevrouw," sprak het meisje. "Ik heb daar echt geen tijd voor. En ik moet naar school."

"Ach, dat went wel," sprak de vrouw. "Wat is nu belangrijker ? School of het helpen van een arme, oude vrouw ?"

En zo gebeurde het. De oude vrouw droeg Paarskapje karweitjes op, en die zou Paarskapje dan uitvoeren. De wolf moest ervoor zorgen dat Paarskapje niet de benen zou nemen. Paarskapje begon inderdaad snel er aan te wennen, en dacht bij zichzelf dat het toch ook wel belangrijk was om oude mensen te helpen. En ze hoefde niet meer naar school, dus eigenlijk was ze er achteraf nog wel blij om ook. De wolf deed haar verder geen kwaad, en Paarskapje begon steeds meer en meer te genieten van het wonen in het bos. De heks bleek de kwaadste niet te zijn, en ze deden vaak spelletjes.

Op een nacht kwam de leeuw haar kamertje binnen. Hij kwam naar haar bed toe en sprak : "Zie je nu wel, je bent nu in de macht van de wolf. De oude vrouw werkt

voor hem, en zij moet je veel laten werken en veel laten eten zodat je taai en dik wordt, zodat hij je kan opeten."

"Leugens," sprak Paarskapje. "Het is een hartstikke aardige vrouw, en de wolf doet geen vlieg kwaad. Ik hoef helemaal niet hard te werken, en ik heb het hier erg naar mijn zin. Ook hoef ik niet naar die vervelende school, en dik ben ik niet."

De leeuw schudde zijn hoofd. "Begrijpen doe je het niet. De wolf is een levensgevaarlijke heks die spelletjes met je speelt. Het zijn twee heksen, en de wolf is de baas. Zodra je dik genoeg bent zal de wolf je opeten."

"Ik geloof je niet," sprak Paarskapje, "maar ik zal er op letten niet teveel en niet te zoet te eten. Dan zullen we zien of u de waarheid hebt gesproken."

De leeuw verdween weer, en de volgende ochtend zorgde het meisje er goed voor dat ze minder at, en vooral minder zoetigheid at. Aan tafel kreeg het meisje het toen wel te horen. De oude vrouw begon er overstuur van te raken. "Eet eens wat meer zoet," zei de vrouw, "want zoet doet goed."

"Ik moet niets," zei het meisje. Maar de oude vrouw begon bozer en bozer te worden, vooral omdat het dag na dag gebeurde. Op een gegeven moment krijste ze : "Ik wil dat je meer zoet eet, anders zal de wolf je eten." Toen wist het meisje dat de leeuw gelijk had gehad. Ze beloofde direct dat ze meer zoet zou gaan eten, maar ze deed het niet. "Morgen zal ik het doen," sprak ze. De heks werd iets rustiger door die belofte. Midden in de nacht hoopte het meisje dat de leeuw weer terug zou komen. Ze durfde niet zelf te ontsnappen, want de wolf hield haar goed in de gaten. Hoe de leeuw het huis en haar kamer was binnen gekomen was haar een raadsel.

Maar de leeuw kwam niet, en het meisje begon zich zorgen te maken. De volgende dag deed ze alsof ze ziek was, en wilde niet veel eten. "Toe eet wat zoet," sprak de oude vrouw, "want zoet doet je goed."

"Ik heb niet zo'n zin," sprak het meisje. "Ik voel me niet lekker."

De oude vrouw was er niet blij om, en mopperde. Alles ging gelukkig goed, maar die nacht kwam de leeuw weer niet. Nu begon het meisje zich pas echt zorgen te maken. Ze kon het zo niet lang volhouden. Toen ze weer bijna niets at en geen zoet begon de oude vrouw te krijsen. "Je kunt niet altijd ziek zijn ! Nu moet je wat zoet eten, anders zal de wolf je eten." Ze stopte een lepel in de suiker en bracht het toen naar de mond van het meisje. "Eet, en daarna zul je taartjes krijgen."

"Maar ik heb buikpijn !" riep het meisje.

"Kan me niet schelen," sprak de oude vrouw. "Als je beter wil worden dan zul je wat moeten eten. Eet of wordt gegeten." Het meisje begon te huilen. "U begrijpt er helemaal niets van," klaagde ze. "Ik begrijp alles !" tierde de oude vrouw, "maar jij begrijpt niks. Eet nu !" Het meisje duwde de lepel met suiker weg die onder haar neus was gedrukt, en pakte de suikerpot en gooide de suiker in het gezicht van de heks. "Vreet die troep zelf op !" riep Paarskapje woest, en rende naar boven naar haar kamer. De heks krijste. "Mijn ogen, mijn ogen ! Ik zal je krijgen, kreng !" bulderde de heks, en kwam met grote, zware stappen de trap op. Het meisje duwde de kast voor de deur, en keek het raam uit. Ze zag de wolf niet, dus ze zou het er op wagen. De heks begon inmiddels al op de deur te slaan. "Ik heb nog wat suiker voor je !" riep de heks. Het meisje begon het raam uit te klimmen en kwam op een schuin dakje terecht. De heks was inmiddels in haar kamer gekomen en keek uit het raam. "Grijp haar !" riep ze. Snel sprong het meisje van het schuine dakje af, en kwam in een struik terecht. Al snel was ze op de grond, en begon te rennen zonder om te kijken. "Je zult niet ver komen !" hoorde ze achter haar bulderen.

"Leeuw, leeuw ! Waar bent u ?" riep ze zo hard als ze kon. Aan het rivierje stond een bootje waar ze instapte met een lange stok, en ze begon zichzelf voort te duwen. De grote zwarte wolf was snel aan de rand van de rivier gekomen. "Je zult niet ver komen," bulderde hij.

Aan de andere kant van de rivier stond de leeuw. "Heb je het eindelijk gemerkt !" riep hij.

Het meisje duwde het bootje voort met de stok, en zorgde dat ze in het midden bleef van de rivier. "Ik vertrouw jullie beiden niet !" riep het meisje. "Was ik maar bij moeder thuis gebleven. Jullie hebben me alleen ellende gebracht. Had ik maar naar haar geluisterd."

"Dom kind !" riep de leeuw. "Je moeder is nog wel erger dan die twee heksen bij elkaar."

Het meisje kwam verder en verder op de rivier. "Erger dan jou kan het niet wezen !" riep ze terug naar de leeuw. Vreemd genoeg volgden zowel de leeuw als de wolf haar niet meer. Het was alsof ze hier niet durfden te komen, en het meisje ging over de rivier dieper en dieper het bos in. Ze dacht na over de woorden van de leeuw. Wat als hij gelijk had ? Ze trok haar kleren uit en deed haar paarse kapje af, en stapte over de rand van de boot om zo het water in te glijden. Ze zwom en zwom, niet wetende wat ze moest doen, maar ze wilde in ieder geval niet terug naar de vrouw en de wolf. Ze dacht veel na over de leeuw, en besloot naar de andere kant van de rivier te zwemmen. De leeuw was nergens meer te bekennen. Uit pure wanhoop begon ze even later de leeuw te roepen, maar die kwam niet. Toen besloot ze helemaal terug te lopen aan de andere kant van de rivier, naar waar de leeuw was. maar toen ze aan de overkant een glimp van de wolf opving wilde ze niet meer verder. Ze begon te rennen en te rennen in het bos, roepende naar de leeuw. Ze

dacht dat de leeuw haar laatste hoop was. Na een tijdje plofte ze moe in het zand, en viel in slaap.

Ze werd wakker in een huisje, in een kamertje, wat gelukkig niet het kamertje was waar ze vandaan kwam. Wel woonde er hier een andere vrouw, die iets jonger was. De vrouw liep het kamertje binnen, en ging op een stoel zitten naast haar bed. Ze rook naar bloemen. "Ik dacht : laat ik je maar meenemen," sprak de vrouw vriendelijk. "Je lag er zo vredig te slapen, maar je was in groot gevaar."

"Gevaar ?" vroeg het meisje.

"Ja," knikte de vrouw. Ze had een bloemenjurk aan. "Er woont hier veel gespuis in dit bos."

"Dat heb ik gemerkt," sprak het meisje. "Had ik maar beter naar mijn moeder geluisterd."

Even was het stil. Toen vroeg het meisje : "Van de wolf en de heks weet ik het, maar kunt u mij uitleggen over de leeuw ?" De vrouw keek haar diep in de ogen. "Ik ben de leeuw," sprak de vrouw. Het meisje schrok. "Ben ik dan nu in gevaar ?"

De vrouw glimlachte. "Nee, ik wilde je juist voor het gevaar behoeden. Ik verander soms in een leeuw, en daarom kan ik niet in de stad leven zoals je misschien wel zult begrijpen." Het meisje knikte. "En hoe kan dat ?" vroeg het meisje.

"Ik weet het niet," sprak de vrouw. "Ik ben zo geboren."

Het meisje had wat nieuwe kleren gekregen en een nieuw paars kapje, en toen bracht de vrouw haar weer naar huis. Maar daar waar vroeger de rand van het bos was en het stadje was nu ook overal bos. Het meisje begon te huilen. "Wat is er toch gebeurd ?" vroeg ze.

"Ik moet je bekennen dat ik dat ook niet weet," sprak de vrouw.

De vrouw nam het meisje toen weer mee terug naar haar huisje, en sindsdien bleef het meisje daar wonen. Nooit meer hebben ze nog iets van de wolf en de heks gehoord, en ook niet van het stadje.

Einde

De Rode Hond

Mark Blazer was een jonge wetenschapper. Vaak kwam hij 's avonds moe thuis van zijn werk, omdat het zo'n harde werker was. Op een avond kwam hij later thuis dan anders. Het was al bijna nacht, en hij sloeg de koelkastdeur open om een wijntje te pakken. Toen hij z'n glas inschonk hoorde hij wat geritsel achter zich. Hij schrok, en draaide zich om, maar er was niks. Die nacht had Mark vreemde dromen. Het ging over een vrouw die zijn aandacht zocht, op zo'n manier dat Mark het verdacht vond. De vrouw was geen normale vrouw. Ze had lange klederen die door de wind dwarrelden en bewogen. Sommigen zouden misschien zeggen dat ze op een engel leek, maar Mark geloofde niet in engelen. Zijn vriendin geloofde wel. Ze was voor een maand met een vriendin op vakantie.

Toen Mark's vriendin weer thuis was vertelde Mark wat er was gebeurd, en wat hij had gedroomd. 'Ach, iedereen droomt wel eens,' zei zijn vriendin. Maar toen Mark vertelde over een engelachtige vrouw, begon zijn vriendin geïnteresseerd te worden. 'En wat had ze dan aan ?' vroeg ze. Ze begon hem er een beetje mee te plagen, en ook begon ze de optie door te voeren dat God misschien wel iets van hem wilde, maar daar wilde Mark niets van weten. Zijn vriendin plaagde hem vaak over God. Dan zei ze weleens : 'Oh Mark, voor dat ik het vergeet, er heeft iemand voor je gebeld.' En als Mark dan vroeg wie het was, dan zei ze plagerig : 'Och, 't was God die vroeg of je vanavond ergens een glaasje met Hem wilde drinken.' Mark vond dat niet erg. Hij kon er soms wel om lachen. Ze drong eigenlijk nooit het geloof aan hem op. Ze deed er altijd erg luchtig over, en had een groot gevoel voor humor. Nee, Mark wilde zijn vriendin voor geen goud missen.

Op een avond liepen Mark en z'n vriendin langs het bos. Vanuit de bosjes hoorden ze geblaf. Mark besloot te kijken, maar wat hij daar zag gaf hem de rillingen over z'n rug. Het was een rode hond, als een soort herdershond. Mark had nog nooit zo'n hond gezien. De hond sprong op hem af, en Mark rende weg, terwijl hij z'n vriendin meegreep. Toen ze zich even later omdraaiden was de hond hen gelukkig niet achterna gekomen. 'Tja, Mark,' zei z'n vriendin, 'eigenlijk moet je zoiets nooit doen, op geblaf afgaan. Laat in het vervolg maar lekker blaffen.' Mark wilde direkt naar bed. Snel dronk hij nog even wat water, en dook in z'n bed. Hij moest morgen weer vroeg op. Toen hij op z'n werk over de rode herdershond vertelde lachten ze hem uit. 'Mark weer met z'n vreemde dromen,' zeiden ze. In de middag riep z'n baas hem bij zich. 'Mark,' zei z'n baas, 'ik weet dat jij een erg harde werker ben, en zeer vindingrijk. Zeg, ik heb een raadsel voor je. Ik heb hier een boek, en dat gaat volgens mij over het geloof. Verder is het een erg wazig boek, dus als je nog wat wilt puzzelen ? Ach, ik maak maar een grapje. Ik dacht : Misschien dat jouw vriendin er nog wat aan heeft. Die is toch zo gelovig ? Ik kreeg het van iemand, maar ik kon er niks mee. Erfenis van een oudtante.' Ongeïnteresseerd neemt Mark het boek aan, en legt het opzij. Daar moet zijn vriendin maar over beslissen. Thuisgekomen neemt hij een glas water. Zijn vriendin is nog niet thuis, en hij gaat rustig op de bank zitten. Als zijn vriendin thuiskomt vertelt hij haar over het spottende gedrag van z'n collega's, over die rode hond. 'Ach, laat ze toch stikken,' zegt z'n vriendin, 'ze zijn alleen geïnteresseerd in hun eigen spoken en draken.' Maar dan komt Mark voor zijn collega's op. 'Ach, misschien hebben ze wel gelijk, ik heb het misschien maar verbeeldt. Misschien kwam het doordat het wat donker was. Misschien was het wel gewoon een herdershond. En ze bedoelen het niet zo slecht. Een dag later zijn ze het vergeten. O ja, en voor ik het vergeet. Ik heb een boek van mijn baas meegekregen voor jou.' Z'n vriendin kijkt in z'n tas en neemt het boek eruit. 'Ja, wat moet ik hiermee ?' vraagt ze. 'Jij gelooft toch ? Dit gaat over het geloof,' zegt Mark. Z'n vriendin begint het boek door te bladeren, en gaat zitten. Een tijdje is het stil. 'Is het spannend ?' vraagt Mark. Dan opeens barst zijn vriendin in tranen uit. 'Het gaat over een rode hond, Mark. Misschien heb je echt wel een engel gezien, of ... of ...' Maar verder komt z'n vriendin niet. Waar gaat het dan over ?' vraagt Mark een beetje nieuwsgierig wordend. 'Ja, over David,' zegt zijn vriendin, 'dat was een koning in de bijbel. Dit boek gaat over zijn generaals.' Mark buigt weer naar achteren. 'Maar wat heeft die rode hond daar dan mee te maken ?' vraagt hij. Maar dat kon zijn vriendin hem niet vertellen, want zo ver was ze nog niet. Het was nog wel een dik boek. 'Wacht even,' zei z'n vriendin, 'die rode hond is een Egyptische koning, en het gaat ook over zijn generaals.' Even is het stil. 'Nou, geluk ermee,' zegt Mark, en vertrekt naar boven. Z'n vriendin schaamt zich een beetje voor haar huilpartij. Waarom moet ze nou altijd zo emotioneel zijn bij het minste of geringste. Misschien om de gedachte dat er echt engelen of geschiedkundige figuren in de buurt kunnen zijn ? Zou de geschiedenis dan gewoon doorleven ? Allemaal vragen die door haar hoofd spoken. Ze besluit verder te lezen, en neemt er een glas wijn bij.

De volgende dag is het zaterdag. Mark zou met wat vrienden gaan zeilen, en Annet, zijn vriendin zou thuisblijven voor een vriendin die zou komen. Maar eigenlijk had Annet meer zin om het boek verder te lezen. Annet lag nog lekker te slapen toen de bel ging. Mark was al weg. Het was haar vriendin. 'Ha Annet,' zei de vriendin. 'Wat ben je vroeg,' zegt Annet slaperig. 'Kom erin meid, ik ben een heel vreemd boek aan het lezen.' Haar vriendin komt binnen, ziet het boek op de bank liggen, grijpt het, en begint te lezen. 'Hoe kom jij hieraan?' vraagt de vriendin. 'Oh, zegt Annet, dat heeft Mark voor me meegenomen. Zijn baas had een erfenis gehad en daar zat ook dit boek tussen,' zegt Annet. 'Nou, het is wel interessant,' zegt de vriendin na een tijdje. 'Het gaat over de generaals van koning David in overeenkomst met de presidenten van Amerika.' Dat gedeelte had Annet nog niet gelezen. Na een tijdje legt de vriendin het boek neer. 'Mag ik het van je lenen als je het uithebt?' Dan gaat de telefoon. Het is een vriend van Mark. Hij heeft niet zulk best nieuws. 'Mark is neergeschoten door een man op een andere zeilboot.' Toen Annet hem vroeg hoe dat gekomen was, werd de hoorn neergelegd. In paniek belde Annet de politie. Ze besloten naar de haven te gaan voor onderzoek. Annet belde naar de vriend van Mark, maar niemand nam op. Na een paar uur staat de politie op de stoep. 'We hebben uw vriend met de boot nog niet gevonden. Wij denken dat het om een ontvoering gaat.'

Plotseling schrikt Annet wakker. Ze had naar gedroomd. Mark ligt naast haar. Ze grijpt hem vast. Mark neemt haar in zijn armen. 'Wat is er schat, je beeft zo?' Dan vertelt zijn vriendin de droom. 'Poppetje,' zegt Mark zacht, zoals hij haar vaak noemt, 'je was gisteren al zo in paniek over dat boek. En dat boek gaat niet over de presidenten van Amerika, alleen maar lekker saai over het geloof.' Annet glimlacht weer een beetje. Mark streelt haar door haar haren, en rustig valt ze weer in slaap. Als ze in de morgen wakker worden wil Annet niets meer met het boek te maken hebben. Ze is nog steeds verschrikkelijk bang na die nachtmerrie. Als het zondag is wil Annet niet naar de kerk. Ze wil alleen rust. Ook de zondag daarop blijft ze thuis. Mark krijgt de dominee aan de telefoon en vertelt hem over het boek, de dromen en de rode hond. De dominee wil het boek graag eens lezen, ook om Annet misschien gerust te kunnen stellen. Mark was blij dat ze van het boek afwaren. Na een paar dagen krijgt Mark weer een telefoontje van de dominee. De dominee vertelt hem dat het op het eerste gezicht lijkt alsof het een boek is over het christelijk geloof, maar dat het dat helemaal niet is. Het is een boek van een Davidische secte, een groep die gelooft in de macht van David, en niet in God. Het is een moordzuchtig genootschap dat niet aarzelt om te moorden om macht te verkrijgen. Voornamelijk zitten ze in Amerika, maar ook in Europa en andere continenten breken ze door. De generaals van David worden gezien als de engelen. De dominee had het adres achter in het boek nagetrokken, en werd zo in zijn groeiend vermoeden bevestigd.

Toen Mark het aan Annet vertelde was ze opgelucht, maar ook was ze geschrokken. Ze kon het nu wel allemaal beter begrijpen, de droom, haar vreemde emoties. De dominee zou het gevaarlijke boek goed opbergen.

Einde

Vreemde Gevechten

De mannen hadden vreemde pakken aan, vreemde riemen, vreemde tuigjes, met pinnen die tot diep in hun botten prikten. De mannen werden op allerlei manieren afgetapt. Vrouwen heersten in deze fabriek, diep in de jungle. Het was een groot wit huis, als een boerderij, met vele verdiepingen. Hoe ik ontsnapte weet ik niet meer. Het is al zolang geleden, en ik was door iemand bewusteloos geslagen en meegenomen. De man nam mij mee naar een zwart huis, met binnenin een simpele kamer met een zwart kruis. Hij moest me wel bewusteloos slaan, anders zouden allerlei alarms me fataal worden. De man kende de mannenfokkerij van binnen en van buiten. Hij leerde mij de kneepjes van het vak om mannen uit die fokkerij te bevrijden.

De vrouwen waren gemeen, zonder een greintje medeleven. De mannen leefden in de fokkerij als slaven voor allerlei dingen. We brachten een heleboel bevrijde mannen onder het zwarte huis in een geheime tunnel. Toen de vrouwen op een dag de geheime tunnel ontdekten was het oorlog. Het leidde uiteindelijk tot de val van de witte boerderij. Ik heb thuis nog steeds een heleboel van die tuigjes hangen waarin die mannen opgesloten zaten. Het zijn een soort webben met zwarte, rode en bruine riempjes met lange pinnen. Ik heb ze in allerlei soorten.

Op een dag besloot ik terug te gaan naar de jungle. Een vrouw sprak me aan. Ik rende direct weg, uit angst weer gepakt te worden. Ik las het de dag erna in de krant dat er nog steeds een grote mannenfokkerij in de jungle bleek te zijn, groter dan ooit, maar nu onder de grond. Ik belde de man van het zwarte huis, en we zouden op onderzoek uitgaan. Ondanks dat er op de televisie voor gewaarschuwd werd.

De mannen liepen nu in rode pakjes rond, werd er gezegd, en waren de gladiatoren van de vrouwen. De pinnen zouden nu tot in de dieptes van hun hart zijn gestoken. We probeerden onze oude technieken van bevrijding uit, maar het hielp niet. We wisten zo'n rood pakje te pakken te krijgen en brachten het naar het zwarte huis voor onderzoek. Het bleek dat het rode pakje werkte door verdovende middelen, waardoor de mannen in een soort roes zouden komen.

De man kende de chemische verbinding en ontwikkelde een antistof. Hij hoefde maar een beetje gas van die stof te gebruiken en het rode pakje begon te krimpen. De mannen zouden door het krimpen, door de strakte, weer wakker worden. De stof zou een woede opwekken naar de vrouwen die daar heersten.

We lieten het gas los in de ondergrond. De mannen begonnen direct dierlijk te reageren. Na een tijdje hadden we hen eruit.

Ook van die rode pakjes heb ik een paar thuis hangen. Het zijn voor mij allemaal vreemde herinneringen aan vreemde gevechten.

Einde

Witte Sneeuw

Ik liep op straat langs het bos. Het was laat. Er was niemand op straat behalve ik en een vriend. Ik had hem net van het station gehaald. We waren oude schoolvrienden. Zachtjes begon het te sneeuwen. We liepen naar mijn huis. Er waren trollen in mijn huis. Ik verzamelde ze. Het waren prachtige beeldjes, ook in de tuin. Die vriend had een beeldje voor me meegenomen. Hij zou een paar dagen blijven logeren. We hadden het veel over Witte Sneeuw, een meisje dat bij ons in de klas zat. Ze was

overleden, maar nu leefde ze in ons hart. Het was een heel bijzonder meisje. Ze vertelde altijd prachtige verhalen.

Die vriend en ik zaten op een school voor exorcisten. We leerden hoe we demonen konden herkennen, hoe we ze konden opspeuren en hoe we ze konden uitschakelen. Utdrijven heette dat. Maar het meisje had altijd een wonderlijke uitleg. Zij had het erover dat er altijd eerst dingen moesten veranderen, en dan zouden de demonen vanzelf vertrekken. Dingen moesten gewoon anders. Ze had het er altijd over dat demonen veel van spelletjes hielden, en dat ze zelfs een uitdrijving konden nabootsen. Soms werden de leraren weleens een beetje boos, omdat ze zo dromerig was. Ze dacht veel te diep over dingen na.

We begrepen niet hoe het zo ver kon komen. Witte Sneeuw had op een dag zelfmoord gepleegd. Niemand begreep hoe dat kon. De leraren begonnen zich een beetje schuldig te voelen. Waren ze misschien te onaardig voor haar geweest ? Vaak wist zij meer dan de leraren zelf, en dat konden de leraren niet altijd hebben. Het meisje kwam uit een bijzondere kerk uit het Zuiden van het land, waar ze heel anders met de dingen omgingen. Er werd daar veel meer onderzoek gedaan, en veel meer geexperimenteerd. Het ging minder volgens de tradities, en daarom hadden de leraren er vaak een hekel aan. Maar op een dag kwam er een nieuwe leraar, die wel kon meekomen in heel veel dingen wat het meisje zei. Het was een beetje een vreemde man, met een oog voor vreemde dingen. Hij verzamelde trollenbeeldjes. Een heleboel leraren zeiden dat je dat beter niet kon doen, zulke beeldjes verzamelen, maar dit waren hele bijzondere beeldjes. Het was heel sprookjesachtig. Witte Sneeuw vond het prachtig, en ging vaak na de les met de man mee naar huis.

Op een dag gingen wij ook mee, die vriend en ik. De man woonde dichtbij het station, en je kon altijd de treinen langs horen komen. In de weekenden bleef Witte Sneeuw vaak logeren. Ditmaal bleven wij ook logeren. Witte Sneeuw had een eigen kamer in het huis van de man, en wij kregen de zolder. Midden in de nacht hoorden we vreemde geluiden. Ik ging naar beneden om te kijken of alles goed was met Witte Sneeuw. Ze lag lekker te slapen.

Ook die leraar was er helemaal kapot van toen Witte Sneeuw zelfmoord had gepleegd. Hij kon niet begrijpen waarom, maar schreef het toe aan de werken van de demonen. De dag erna verzamelden we ons in de grote zaal van de school. De directeur hield een toespraak.

‘Wij zijn allen diep betreurd over hetgeen heeft plaatsgevonden,’ zei hij. ‘Wij zien dit als een aanval van de duisternis. Witte Sneeuw had grote gaven. Het was een begiftigd kind. Wij zijn allemaal bedroefd dat ze van ons is weggenomen. Het leven van een exorcist is niet zonder gevaren. Maar weinigen halen de eindstreep, maar wij zijn blij dat ze nu veilig is in de armen van ...’

Maar verder kwam hij niet. Tranen rolden uit zijn ogen. Zij was zijn lievelingsstudent. Waarom moest nou net zij worden weggenomen. Die vriend van mij wilde haar uit de dood opwekken, maar we kregen geen toegang tot het lijk.

We gingen vaak naar haar graf om nog even haar magie te voelen. Er stonden vele trollenbeeldjes om het graf heen die de nieuwe leraar daar had neergezet. ‘Voor mijn lieve Witte Sneeuw,’ stond er vaak op die beeldjes. Ook ik hield veel van Witte Sneeuw. Om het gevoel wat ik altijd bij haar had te bewaren ging ik ook trollenbeeldjes verzamelen.

We dachten vaak over Witte Sneeuw. Op een zekere nacht kreeg ik een droom over Witte Sneeuw, waarin ze mij bezocht. Haar haar was lang gegroeid, langer dan ooit. Ze was omhuld in witte sneeuw, maakte een bal, en gaf de sneeuwbal aan mij. ‘Bewaar dit,’ zei ze.

Toen ik wakker werd was ik heel emotioneel. Ik moest sindsdien altijd aan de sneeuwbal denken.

Die vriend van mij kwam vaak logeren. Op een dag kwam hij met de mededeling dat de ouders van Witte Sneeuw haar dagboek hadden gevonden. Ze had het verborgen onder de vloerbedekking van haar kamer. Er stonden onthullende dingen in. Het was een dagboek vol verhalen, maar ook met een duidelijke roep om hulp. Het meisje beschreef hoe ze zo diep in haar eigen fantasie leefde dat ze het gewone leven eigenlijk niet aankon. Maar ze wilde anderen daar niet mee belasten.

Ze was altijd een vrolijk meisje, dus niemand had dat achter haar gezocht. Ze schreef ook dat ze gelukkig was in haar eigen fantasie en dat de buitenwereld haar benauwde.

De verhalen in het dagboek van Witte Sneeuw waren prachtig. Deze verhalen had ze nog nooit eerder verteld, en haar ouders wilden er een boek van maken. Later kreeg ik het boek ook in huis, en het werd een van mijn kostbaarste bezittingen. Kon ik maar meer voor haar doen. Als ik dit had geweten dan had ik haar misschien kunnen helpen, om haar ook de leuke kanten van het leven te laten zien. Maar ik was nog zo jong. Ik zou misschien niet tegen haar opgewassen zijn. Ik vond het zo treurig dat ze van ons was weggenomen. Ze had nog zoveel meer verhalen kunnen schrijven, maar misschien zag ze het nut daarvan niet in. Ze wilde misschien in haar eigen wereld leven, en daar was ze nu. Ze was nu in mijn hart, dieper dan ooit tevoren. Ik had haar zo graag nog beter willen leren kennen.

Het leven ging door. Mijn vriendschap met oude klasgenoten verwaterde. We gingen allemaal ons eigen pad, maar door Witte Sneeuw waren we voor altijd in ons hart aan elkaar verbonden. Toen ik zelf later kinderen kreeg las ik hen vaak voor uit het dagboek van Witte Sneeuw, wat eigenlijk een soort sprookjesboek was. Ook mijn vrouw vond het heel bijzonder. Ze was een beetje als Witte Sneeuw. Ze schreef ook verhalen. Ik noemde haar weleens Rode Sneeuw, omdat ze indiaans bloed in haar had. Ik kon me de andere verhalen van Witte Sneeuw nog wel herinneren, de verhalen die ze altijd vertelde. Op een dag besloot ik ze allemaal op te schrijven, en zo waren er uiteindelijk twee boeken van Witte Sneeuw. Ik was er erg trots op, en stuurde een exemplaar naar haar ouders en naar wat oude klasgenoten. Dit was eigenlijk de reden waardoor die oude vriend me weer kwam opzoeken. Hij was inmiddels ook getrouwd, en vaak gingen we samen op pad.

Op een dag besloten we naar een trollenpark te gaan. Dat was een soort sprookjespark wat allemaal om trollensprookjes draaide. Eigenlijk zou een beeld van Witte Sneeuw daar ook wel op zijn plaats zijn, want haar verhalen gingen ook vaak over trollen. We besloten de baas van het trollenpark de twee boeken van Witte Sneeuw te laten lezen, en hij was direkt dolenthousiast. Hij hield van de sprookjes, en wilde de sprookjes wel nabouwen in zijn park. Later las hij ook de sprookjes van mijn vrouw, Rode Sneeuw, en dat waren nog wel veel meer boeken. Het was alsof er een wereld voor de man opende. Het trollenpark groeide al snel uit tot een sprookjeswereld. En ik was wel trots om twee standbeelden van zowel Witte Sneeuw als Rode Sneeuw in het park te zien.

Maar op een dag was het beeld van Rode Sneeuw verwoest. De baas was woedend. Het waren racisten die dat hadden gedaan. Ze wisten dat het beeld van indiaanse komaf was. Mijn vrouw was er kapot van, en ik nog wel meer. In een van de verhalen van Witte Sneeuw stond geschreven : ‘Het witte konijn in de woestijn wil altijd de eerste zijn, op zee wil hij de beste zijn, in het bos wil hij staan op het rode mos.’ Het gaat over een wit konijn die een koning die een rood konijn als lakei heeft, maar later wil hij dat het rood konijn zijn troon wordt, maar als hij dan even later op zijn troon zit wil het rood konijn niet meer spreken, en dan wordt koning wit konijn toch wel erg eenzaam. Hij sterft als een eenzame koning, en het rood konijn wil nooit meer in een koninkrijk wonen en vlucht naar het bos waar hij voor altijd blijft wonen.

De baas besluit ditmaal een extra groot beeld van Rode Sneeuw te bouwen waar zij op een hoog paard zit. Hij laat er een bordje bijzetten waarop staat geschreven : ‘Als u wil dat Rode Sneeuw op een nog grotere witte troon komt te zitten, verwoest dan dit beeld.’

Het beeld lieten ze ditmaal staan, maar in het land werden kleurlingen ditmaal met de nek aangekeken. Totdat er op een dag tranen schenen te komen uit het beeld van Witte Sneeuw. Overal in het land was het groot nieuws.

Op een dag kreeg ik van de baas een trollenring. Het was de prachtigste ring die ik ooit had gezien. Inmiddels hadden de ouders van Witte Sneeuw een nog ouder dagboek van haar gevonden. Deze had ze achter de kast verstopt. Ditmaal waren het de prachtigste sprookjes die ik ooit had gehoord. Ik ging ermee naar de baas van het trollenpark die het direkt wilde nabouwen. Ditmaal begon de oude magie van Witte Sneeuw echt te vloeien. De regering wilde zelfs een beeld van haar hebben in een van hun gebouwen. Omdat de verhalen van mijn vrouw zoveel op de verhalen van Witte Sneeuw leken wilden ze ook een beeld van haar hebben naast het beeld van Witte Sneeuw, maar iemand anders had een nog beter plan : Wit en rood was tezamen roze, dus als ze nu een beeld zouden maken van roze steen, dan zou het probleem opgelost zijn. Roze Sneeuw noemden ze het beeld. Het beeld was groot nieuws. Zelfs in het buitenland hoorden ze van Roze Sneeuw.

Die vriend en zijn vrouw kregen een kindje, een meisje, en noemden het : Roze Sneeuw. Mijn vrouw schreef er een sprookje over. Het was een meisje dat nooit opgroeide, maar altijd vier jaar bleef. Wel werd ze steeds wijzer, en op een dag bouwde ze een leger van reuzenridders. Het meisje was mooi als een bloem, en de

reuzenridders waren erg dol op haar. Ze woonde in een prachtig paleis waar de reuzenridders altijd rondmarcheerden. Niemand kon haar de les lezen, en daarom bleef ze altijd een kind, een kind dat kon dromen, en kon wonen in haar fantasie. Ze was gelukkig, waar ze ook was, want de reuzenridders gingen altijd met haar mee.

Hersenspingsels der Elven

Mirik, Mirit, en Sakja waren drie indiaanse oorlogselven. Ze hadden toverwapens, een heel kasteel vol, en ze deinsten niet terug voor bloederigheden en het drinken van bloed. Ze waren heel vampiristisch van aard.

Vaak vochten ze alledrie aan elkaars zijde, maar meestal leefden ze op zichzelf. De jacht deden ze meestal alleen. Er waren geen gruwelijkere en prachtigere elven dan hen, maar de wraak der heksen en tovenaars keerden vaak tegen hen.

Meestal als ze alleen waren kregen ze het zwaar te verduren, en daarom zochten ze elkaar nog weleens op. Gelukkig konden ze goed verdwijnen en verschijnen, en dat maakte alles iets makkelijker, maar er waren genoeg tovenaars en heksen, en genoeg boze elven die hen daarin met gemak konden volgen. Zij waren niet de enigen die konden verdwijnen en verschijnen. Ze hadden een hoge tovenaarsgraad, dat wel, maar hier woedde de oorlog het hardst.

Vaak smeerden ze zichzelf in met toverbloed, of namen ze een bad met tovergeuren. Het bad was bekleed met de huiden van allerlei toverbeesten die ze hadden verslagen. Maar als ze bij elkaar waren dan was er zoveel toverkracht dat het de meest gevaarlijke heksen aantrok, en daarom besloten ze op een dag voorgoed uit elkaar te gaan. Ieder van hen zou een richting kiezen, en ze zouden alleen nog maar voor zichzelf strijden.

Van huiden maakten ze een eigen wigwam in verlaten gebied. En sindsdien werd alles rustiger.

Ze wisten dat ze alleen veilig waren als ze op zichzelf waren. In die verlaten gebieden hadden ze nog wel veel strijd te voeren tegen de wilde dieren. Deze wilde dieren waren erg gevaarlijk, omdat ze in hen wilden wonen. Deze wilde dieren wilden bezit van hen nemen. En ze wisten dat ze de wilde dieren alleen konden overwinnen door bezit van hen te nemen. Daarom liepen ze vaak in verschillende dierenhuiden rond, en bovenal moesten ze steeds verdertrekken.

Sommige beesten waren zo groot dat als ze hen overwonnen hadden ze met gemak erin konden leven als in een tent. Ze kwamen erachter dat deze wilde dieren nog

wel erger waren dan tovenaars en heksen. Als ze niet zo wild zouden zijn als deze beesten zelf, dan zouden ze hier niet standhouden. Wie zou denken dat hun paden weer zouden kruizen na een lange reis en een lange strijd tegen de wilde dieren en beesten ? Een wilde indiaanse elvenstam leefde hier, maar zij zouden daar alleen deel van kunnen worden als ze deze stam zouden verslaan in een schijngevecht.

Deze elven hadden de wilde dieren en beesten tot hun beschikking om erop te rijden. Ook voerden zij oorlog tegen anderen van die duistere elvenstammen, maar deze oorlogen waren slechts schijn. Door schijnoorlogen werden er contacten gelegd en door schijnoorlogen werden deze contacten verder uitgebouwd, tot in de diepste vriendschappen. Door schijnoorlogen beschermden men elkaar.

En zij kwamen door de diepste duisternissen tot de grootste lichtbronnen der elven, en tot een heleboel andere elvenparadoxen. De toverdranken brachten een roes in de elven, een passie en een lust, als een recht en een plicht. De elvenscenario's gingen diep, en waren wonderlijk in hun verdediging. Het waren schijnlichten, schijngesprekken, en zelfs schijnvriendschappen, alles om hun doelen te bereiken, de ijsskoude wateren van een diepe eenzaamheid, waarin een prachtige tweeledigheid werd opgewekt, een zuivere tweeledigheid, zich in schijn uitstrekkende naar de driehoek. Dit alles tot makkelijker en sneller te verdwijnen en te verschijnen, om geheel op te lossen in een realiteit. Nee, makkelijk was het niet om de hogere tovergraden te bereiken, om deel te krijgen aan de hogere hersenspinsels der elven.

Einde

De Ontsnapping

Jara stond stil. Ze keek om haar heen. De rivier leek alsof het elk moment kon opwellen. De zon raakte bijna de rivier aan, geheel wit in de verte. Apen zag ze aan de overkant. Al snel was ze in de rivier en zwom naar de overkant. Ze greep een liaan, en trok haarzelf uit het water. Apen staarden haar aan. Ze kroop op een heuveltje verder het water uit, haar huid zat onder de modder. Ze hoorde het geluid van de apen, en opeens voelde ze hun handen op haar huid. Ze trokken haar verder omhoog. Het water dampte als in een mist, en het was er warm. Even later lag ze languit op het gras, tussen het mos, onder de bomen. Het was een prachtige jungle hier, in de dieptes van het regenwoud. Weer raakten de apen haar aan, en de rillingen gingen door haar lijf. Ze omhelsde hen, en ze lieten het toe. Ze was hun kind. Ze maakte zich meester van de situatie, stond op, en rende het oerwoud in. Even later stond ze in een hut. Ze was moe, ging op de versleten matras liggen. Niemand kon haar zeggen waar ze was. Het leek wel alsof de apen hier woonden. Achter de hut vond ze een skelet. Ze nam van wat appels die hier en daar lagen. Ze was hongerig, en ze at zelfs wat oud brood. Haar hele leven had ze verlangd naar een rustige plaats, waar ze alleen zou zijn.

Ze was onrustig, zoals de apen onrustig waren, maar de natuur was mooi hier, ze kon hier wegglijden. De apen probeerden met haar te communiceren, maar zij gleed steeds weg omdat ze moe was. Ze hielden haar vast. Even later duwden ze haar bananen in haar mond.

De natuur was als gladgestreken hier, niemand zei wat. Ze voelde zich oud en jong. Ze staaarde naar het amulet wat ze om haar nek had gedragen. Ze had het in haar hand. Plotseling draaide ze zich om en zag een man staan, een indiaan. Een band met een paar witte veren om zijn hoofd. Hij pakte haar hand, en ging naast haar liggen. Zij vond dat eigenlijk heel normaal. Misschien woonde de man hier. Hij joeg haar niet weg. Hij gedroeg zich mysterieus. Ze voelde geen angst voor hem, alleen acceptatie.

Als ze in zijn ogen keek zag ze een open jungle. Hij staaarde naar haar. Ze kon wegzinken in zijn ogen. Ze zeiden niets tegen elkaar. De man maakte een vuur, en ging erbij zitten, en Jara kwam er ook bijzitten even later. Het leek wel alsof elke minuut een uur duurde. Zo stil was het hier. Er was hier een open wereld, een diepte.

Ze omhelsden elkaar terwijl ze elkaar niet kenden. Ze wisten genoeg. De natuur bond hen samen. Er waren geen woorden nodig, alles was ondergedompeld in de

prachtige natuur. De ontmoeting duurde lang. Daarna vertrok de man weer. Jara staaarde naar het amulet. Het glom. Ze ging terug naar de versleten matras, en viel in slaap.

Ze zag haar reis als een gezel, ze hield van de reis. Ze at van de natuur, en dronk van de rivier, het was genoeg. Ze was gelukkig. Jara was als bedekt door de natuur, als een veilige schuilplaats, geen slavernij meer. Maar nog wel de littekens daarvan. Ze was ontsnapt, ze had dagen door het bos gerend, en nu was ze hier. Slangen gleden door het gras. Ze had van hen niets te vrezen. Het was alsof de natuur haar opnam.

Ze wilde wraak nemen op de blanken, maar hoe. Ze was zelfs gemerkt in haar mond. Vreemde tekens hadden ze in haar tanden gesneden, en metalen erin gegoten. Met haar mes probeerde ze het eruit te snijden. Al snel was ze aan het bloeden. De apen kwamen dichtbij. Ze kwam erachter dat de kolonisten zendertjes hadden gestopt in de dieptes van haar kiezen. Ze wist dat ze in gevaar was, nog steeds. Misschien konden ze haar wel achtervolgen. Ze rende verder, de voetstappen van de man volgende. Na enkele dagen kwam ze hem tegen. Hij trok haar naar zich toe. Ze spraken niet. Het was alsof ze elkaar aanvoelden. Ze hoorden schoten in de lucht. 'Slaven ontsnapt,' riep iemand. De man greep zijn mes, maar daarna greep hij een pijl, en toen zijn boog. Beiden renden ze verder. Weer waren er schoten, maar ze zagen niemand. Ze kwamen aan bij een riviertje, waar een bootje was. Ze namen het bootje om de rivier mee over te komen. Aan de overkant gekomen wees Jara op de mond van de man. Ze opende haar mond om haar tanden te laten zien. Ook de man opende zijn mond, en Jara zag het metaal, en de zendertjes. Ze probeerde het hem duidelijk te maken. Met een mes kregen ze het eruit. Jara gooide de zendertjes in het riviertje. Toen gingen ze dieper het oerwoud in. Ze hoopten dat niemand hen hier nog zou kunnen volgen. De natuur was te mooi om daar nog drukte om te maken. Het was alsof hun lasten door die pracht werden afgespoeld. Het was alsof de man wilde zeggen : Laten we hier opnieuw beginnen. Jara knikte. Zijn ogen spraken. Een leven hier zou goed zijn.

Ze wilden wraak nemen op de blanken, maar de natuur nam hen mee. De natuur deed hen vergeten, maar er was nog wel die diepe pijn van binnen. Er was geen doel, er was alleen het leven. Het was als een warme haard, de natuur om hen heen. En die kwam dieper en dieper om de pijn weg te wassen. De man raakte haar aan. Het voelde als vertrouwd. De zachte aanraking van de natuur leek het te vermengen. Voor het eerst voelde Jara zich gelukkig. Ze kon de sterke stroming van de rivier horen in de verte. Alle geluiden kwamen haar lichaam binnen, en openbaarden zich aan haar. De man streelde door haar haar, en ging met zijn vingertoppen over haar lippen. Ze boog haar hoofd. Ze begreep niet wat er gaande was. De man omhelsde haar van achteren, en in haar gevoel was het alsof hij tegen haar zei : 'Je bent vrij nu.' Ze zochten de rivier weer op, en gingen daar zwemmen. Hier zouden ze willen wonen. In de verte was een waterval die ze konden horen bulderen. Ze besloten er naartoe te gaan. Het was alsof de waterval hen van binnen

schoonwaste. De waterplanten waren prachtig en overtuigend hier. Ze sprongen bijna door het water heen.

Wisten zij dat zij kinderen waren van de bomen, van de struiken die onderwater en bovenwater groeiden. Wisten zij dat zij gemaakt waren voor ritmische en kronkelende groei. Krokodillen waren hun vrienden hier, geen vijanden. Ze waren aan het ware gevaar ontsnapt. Ook de waterslangen waren hen goedgezind. Ze voelden zich fijn met deze kronkelende elementen. De waterplant was als de hemel voor hen. Ze stonden open voor het harmonische gevoel van de natuur, ze spraken met hun ogen. Het water was een bron van leven voor hen. De man staaarde naar haar amulet. Hij kuste het amulet. Het was alsof de man wilde zeggen : Als zij, het amulet, haar ogen zal openen, waar zullen de blanke kolonisten dan zijn, heus, ze zullen geleid worden naar de hel. Ze hebben een hel gemaakt, een hel die hen dan zal opslokken. Het was alsof het zonlicht het zo overbracht, en zo waar als de waterval zelf. Ze keek hem diep in de ogen, alsof ze het verankerde. Ze had respect voor hem, stond open voor hem, ze besepte dat zij het antwoord om haar nek droeg. Het amulet leek op een slang. Het had veel waarde voor haar. Sommige slangen hier leken op het amulet. Het was alsof het amulet ooit de sleutel was van haar kooi. Ze voelde zich week worden als ze naar hem keek. De blauwe lucht leek neer te dalen in de rivier, op weg naar de waterval. Het licht werd alle kanten opgereflacteerd.

Het Rode Gordijn

Hoofdstuk 1. De Preek

Hoofdstuk 2. Het Conferentie-Oord

Hoofdstuk 3. De Bedreiging

Hoofdstuk 4. De Rode Vogel

Hoofdstuk 1. De Preek

Ronald komt thuis van een feestje dat nogal laat was geworden. De aanwezigen waren abnormaal druk, en het leek wel alsof ze met hun hoofd in de wolken liepen. Ronald zelf was nogal moe, maar hij vond dat hij het verjaarsfeest van zijn broer niet zomaar kon laten gaan. Eens in het jaar ging Ronald altijd naar zijn broer die in het andere deel van het land woonde, en dat was met de verjaardagen.

Thuisgekomen ploft Ronald vermoeid op de bank. Hij had bijna geen kracht meer om naar z'n bed te komen, dus hij besloot om maar een nachtje op de bank te slapen. Gelukkig was het de volgende dag weekend.

Vandaag zou zijn vriendin komen. Zijn vriendin was altijd erg netjes, en zou ongetwijfeld de boel bij Ronald weer eens opruimen. Ronald was geen sloddervos, maar kon zijn spullen nog weleens laten slingeren, vooral als hij het erg druk had. Hij vond dat er in het huis wel 'geleefd' moest worden. Overal lagen boeken in het rond, en dat vond Ronald wel zo gemakkelijk als hij aan het studeren was. Vaak liet hij de boeken gewoon open liggen.

's Middags om twee uur zou zijn vriendin komen voor een lekker rustig dagje, en dan zouden ze de volgende dag samen naar de kerk gaan.

Toen ze de volgende dag samen in de kerk zaten hield de dominee een preek over het IJzeren Gordijn, de scheiding tussen Oost en West-Europa. Aan de aanwezigen werd de vraag gesteld of zij misschien ook IJzeren Gordijnen in hun leven hadden gebouwd. Ook had de dominee het over de Nazi's die rassenonderscheid maakten,

en weer was de vraag in hoeverre de aanwezigen rassenonderscheid maakten in hun eigen leven.

Ronald dacht nooit zoveel over de preken na. Hij vond de preken meestal wel mooi, en dat zei hij dan ook altijd, maar als je hem dan vroeg waar het over ging, dan wist hij dat vaak niet meer. Het ging Ronald meer om het gevoel dat hij er bij had. Hij keek erg op tegen de dominee, en zag de dominee als een soort body-guard. Zijn vriendin dacht er altijd wat meer over na, en wilde wel wat vaker met Ronald erover napraten, maar Ronald had daar niet altijd zin in. Lisette, zijn vriendin, zat daarom bij een bijbelstudie-groepje, zodat ze toch nog altijd op de zondagavond, en soms op de zondagmiddag over de preek kon napraten met anderen. Na de diensten was iedereen vaak zo gehaast dat voor gesprekken eigenlijk geen ruimte was. Eens in de maand was er wel koffiedienst na de preek, maar dan werd er toch weer vaak over andere dingen gesproken.

Ronald zat op het conservatorium en studeerde klassieke muziek. Ronald kon erg goed pianospelen, en toen ze na de dienst weer thuiswaren begon Ronald te spelen. Soms zong hij er dan weleens bij voor Lisette. Ronald kon erg goed zingen. Hij zou met gemak een opera-zanger kunnen worden. Lisette ging dan weleens bij de piano zitten en kon er dan uren naar luisteren. Het bracht haar tot rust.

Lisette was schrijfster, voornamelijk van kinderboeken. Ze schreef veel sprookjes. Soms las ze weleens voor aan Ronald, en Ronald kon altijd goed in haar verhalen wegvluchten. Lisette had een heldere kijk op dingen, en kon de dingen soms zo beschrijven dat ze ineens een hele andere betekenis hadden. Het leven met Lisette kreeg zo iets magisch, en soms als hij weer eens naar haar wijze woorden had geluisterd dan vroeg hij zich vaak af waarom hij zich eigenlijk zo om iets had drukgemaakt. Ze kon Ronald zo goed afleiden, en gaf hem vaak bijzondere raad. Ronald was daarom ook erg trots op zijn vriendin, en zou haar voor geen goud verruilen.

In de avond ging Lisette naar het bijbelstudie-groepje. Ronald zou verder gaan met studeren. In het bijbelstudie-groepje werd er doorgesproken over de preek die zo vandaag gehad hadden. En weer werden de vragen gesteld : Wat is je eigen IJzeren Gordijn en waarin zou je voor jezelf nog rassenonderscheid hanteren ? Lisette dacht diep na. Het was een kringvraag, dus iedereen zou aan de beurt komen.

Aan het einde van de avond werd er nog even over andere dingen gesproken, en vertelde men nog wat over persoonlijk wel en wee. Lisette zou nog even bij Ronald langsgaan om haar spullen te halen, en dan zou ze weer teruggaan naar huis. Ze woonde in een klein dorpje vlakbij het dorp van Ronald. Het was al flink donker, en Lisette zette er stevig de pas in. In de verte kwam er een rode auto aanrijden, maar wat deed die auto nou ? De auto kwam recht op haar afrijden, en nogal in een snelle vaart. Lisette probeerde nog weg te duiken, maar de auto schepte haar. Als

een lappenpop werd ze over het wegdek geslingerd. De auto maakte een slip en reed door in bochten.

Lisette werd wakker in het ziekenhuis. Het bezorgde gezicht van Ronald keek naar haar, en hij hield haar hand stevig vast. 'W..wat is er gebeurd ?' vroeg Lisette die zich er niets meer van herinnerde. 'Je bent geschept door een dronken automobilist,' zei Ronald. 'Ik ben zo blij dat je weer wakker geworden bent.'

Hoofdstuk 2. Het Conferentie-Oord

'Waarom moet mij dat nou weer overkomen ?' vroeg Lisette. Ze had overal pijn. Ronald zweeg, en zuchtte. Dat was eigenlijk ook zijn vraag. Lisette merkte dat ze zich niet kon bewegen, en raakte in paniek. Na nog wat onderzoeken kwam de dokter met slecht nieuws : Sommige delen van haar lichaam waren blijvend verlamd, en ze zou verder met een rolstoel door het leven moeten. Lisette barste in snikken uit. De dokter legde een hand op haar schouder. 'Waarom ... waarom ... waarom ?' vroeg Lisette ...

Maar Lisette herstelde opzienbarend snel, en de dokter was zeer positief. Ze zou dan nog wel in een rolstoel moeten blijven, maar ze zou meer dingen kunnen doen dan de dokters aanvankelijk hadden verwacht. Toch wilden de dokters haar nog wat langer in het ziekenhuis houden voor verder onderzoek. Lisette kreeg een aparte kamer in een rustig deel van het ziekenhuis, waar ze ook verder zou kunnen werken aan haar boeken. Op een dag kwam een dokter langs voor wat meer uitslagen. Ze hadden een vreemd roodachtig gezwel bij haar hart ontdekt. Ze zagen hier niet direkt een gevaar in, en het was volgens hen dan ook niet kwaadaardig, maar toch wilden ze weten wat het was. Ze wilden nog wat extra foto's laten maken.

Een paar dagen later kwam de dokter weer binnen, en zei dat het gezwel opzienbarend was gegroeid, en zich in het hart aan het nestelen was. Maar nog konden ze geen gevaar bespeuren. Ze wisten niet wat het gezwel was, maar het bleek heel netjes te zijn en vriendelijk naar het hart. Het leek wel alsof er een web werd gevormd om het hart van Lisette. De dokter zei dat ze zich nog maar geen zorgen moest maken, maar dat ze haar verder zouden onderzoeken.

Op een dag kwamen er een paar mensen van haar bijbelstudie-groepje op bezoek. Ze hadden het natuurlijk erg met haar te doen, maar waren blij dat ze zich verder goed voelde. Ze vroegen haar of het goed was als de dominee ook eens langs zou komen. Lisette stemde direkt toe. De volgende dag al zou de dominee komen. Toen Lisette hem zag werd ze direkt heel emotioneel en ze strekte haar armen naar hem uit, waarop de dominee haar direkt omhelsde. De dominee keek haar doordringend aan, en ging naast haar zitten op een stoel. Hij hield haar hand stevig vast, en bleef naar haar kijken.

De dominee was lid van een charismatisch verband binnen zijn kerk, maar hij had dat in zijn eigen kerk nog nooit zo naar buiten gebracht. 'Lisette,' zei de dominee, 'ik preek weleens op conferenties voor mensen met problemen als deze. Zou jij een keer met mij daar naartoe willen? Meestal is zo'n conferentie voor een weekend.' Lisette stemde direkt toe. De drempel om gewoon naar de kerk te gaan was voor haar op het moment te hoog, dus ze wilde graag met de dominee mee naar die bijzondere diensten. De dominee zei dat de conferentie werd gehouden in een rustig oord, ergens aan de rand van een bos.

Toen het zover was kwam de dominee haar in zijn auto ophalen. Gelukkig had de dominee een station-car zodat de rolstoel ook meekon. En ook de dokters hadden er geen probleem mee dat Lisette er even tussenuit ging. Zo vonden het juist wel goed voor Lisette dat ze even in een andere omgeving zou zijn. Het was een prachtig uitgestrekt oord met lage en platte daken. De dominee parkeerde de auto dichtbij het vijvertje met de grote fontein, vlak voor de hoofdingang. Een wat oudere dame ontving hen hartelijk. Binnengekomen kregen ze eerst een kop soep, en toen werden ze naar hun kamers gebracht in een rustige vleugel van het oord. De kamer van de dominee was gelukkig niet te ver van Lisette's kamer vandaan. Nadat de tassen in de kamers stonden ging de dominee met Lisette in de rolstoel de omgeving verkennen. Het waren lange gangen, en er hingen overal prachtige schilderijen.

In de avond was er de eerste dienst in een zaaltje dichtbij de hoofdingang. De dominee hield de toespraak. Er waren ook nog wat anderen aanwezig in rolstoelen. De dominee nam het woord, maar al gauw merkte Lisette dat de dominee ergens door werd afgeleid. Er stonden twee mannen in roodachtige pakken bij de deur. Het waren leerachtige pakken met een soort fluweel in sommige delen. Ze droegen zonnebrillen. Plotseling zag Lisette dat ze een witte stok hadden met twee rode strepen. Ze waren blind. De mannen waren een beetje onrustig. Lisette luisterde aandachtig naar de toespraak. De dominee probeerde de aanwezigen hoop en moed in te spreken.

Hoofdstuk 3. De Bedreiging

Tijdens het middageten de volgende dag zag Lisette de twee blinde mannen ergens aan een tafeltje zitten. Lisette ging in haar rolstoel naar hen toe. Er was nog een plekje open. Lisette stelde zich voor, en er ontstond een gesprek. Even later kwam de dominee er ook bijzitten. De dominee was erg vriendelijk naar de twee mannen. De dominee stelde voor dat ze met z'n vieren wat zouden wandelen.

De avond erop sprak er een andere dominee. Ze moesten naar een wat grotere zaal verderop in het oord, want er waren veel daggasten. Lisette besloot bij de twee blinde mannen te zitten. Er was inmiddels een diepe en warme vriendschap ontstaan. De dominee had het over een vreemd kaartje dat onder z'n deur was

geschoven. Het was een bedreiging, ondergetekend Het Rode Gordijn. De dominee vroeg of iemand wist wie of wat Het Rode Gordijn was. De dominee zei verder niet om wat voor bedreiging het ging. De zaal was zichtbaar geschokt. Opeens stond er een weer een andere dominee op, en liep naar de microfoon. Hij had weleens van Het Rode Gordijn gehoord. Volgens hem was dat een groep satanisten van een geheime orde die als opdracht hadden in de kerken te infiltreren en te opereren. Volgens hem was het een neo-nazistische bende die er voor moest zorgen dat de kerk zich bleef afscheiden van andere culturen. De kerk moest zich blijven afscheiden als een prooi voor de volgelingen van Hitler. Ook vertelde die dominee dat hen van Het Rode Gordijn opgeleid waren om de topposities binnen de kerk in handen te krijgen. Zo kon het dus volgens die dominee best zo zijn dat dominees, ouderlingen of voorgangers lid zouden zijn van Het Rode Gordijn.

'Hoe weet u dat ?' riep iemand in de zaal. De dominee die bijna al weer zat liep weer terug naar de microfoon, en zei : 'Iemand in mijn gemeente heeft bij die geheime cultus gezeten. Herman kun je even naar voren komen ?' En daar kwam één van de blinde mannen naar voren. Met zijn stok vond hij z'n weg door het gangpad heen, en nam de microfoon. 'Ja, wat de dominee zegt is waar. Ik ben in die cultus opgegroeid, maar toen ik werd opgenomen in het Instituut voor Blinden ben ik het ontgroeid en heb ik me er van gedistantieerd.'

De dominee van Lisette besluit haar direkt weer terug te brengen, omdat de sfeer in het oord te gespannen was geworden door de dreigbrief.

Een dag later komt de dokter weer met wat resultaten van het onderzoek. Het schijnt dat het roodachtig gezwel zich nu ook vertakt naar haar borsten, en vandaaruit naar haar hersenen. Lisette voelt haarzelf verder erg rustig. Verder waren er nog wat andere resultaten, maar die had de dokter in zijn kantoor laten liggen. Hij zou de papieren morgen meenemen. Maar Lisette maakte zich een beetje ongerust over die opmerking, en werd ineens erg nieuwsgierig, zo nieuwsgierig dat ze niet tot de volgende dag kon wachten. Ze besloot in de nacht haar kamer af te gaan, en van de afdeling, om naar het kantoor van de dokter te gaan in haar rolstoel. Ze wist gelukkig waar het was ... Hier moest het zijn. Gelukkig was de deur niet op slot. Binnengekomen deed ze het licht aan, en begon in de laden van het bureau van de dokter te zoeken. Plotseling vond ze wel een heel vreemd en verdacht papier. Het was een lijst met hen die lid waren van Het Rode Gordijn. Wat moest de dokter daar nou mee ? Na verder gezocht te hebben vond ze nog een ander papier van Het Rode Gordijn. Dit was een brief aan de dokter over zijn lidmaatschap. Verder stond er niet veel bij. Snel drukte ze de papieren terug en reed overstuur in haar rolstoel terug naar haar kamer. Het Rode Gordijn was dus dichterbij haar dan ze dacht. Wat moest ze doen ? Ze besloot de dominee te bellen.

Toen de dominee opnam probeerde hij haar gerust te stellen. Misschien was het wel een andere organisatie binnen het ziekenhuiswezen, wat toevallig ook Het Rode Gordijn heette. De dominee zei dat ze zich er maar niet zo druk om moest maken.

Hoofdstuk 4. De Rode Vogel

De volgende dag komt er een zuster naar Lisette toe om haar te vertellen dat ze naar huis mag. De onderzoeken zijn klaar, en ze hoeft alleen nog maar voor halfjaarlijkse controle terug te komen. Ze hoefde zich geen zorgen te maken om de goedaardige uitzaaiingen, want alhoewel de uitzaaiingen gewoon doorgingen werden de vertakkingen steeds dunner en fijner, en zou het haar functioneren niet belemmeren. Lisette was erg blij. Ze zou de komende tijd bij Ronald logeren.

Ronald kende het gebeuren rond Het Rode Gordijn nog niet, en op een avond besloot te het te vertellen. Ook vertelde ze het op een avond in het bijbelstudie-groepje. Sommigen vonden het heel eng, en vroegen zich af wat ze er tegen konden doen. Lisette vroeg of ze misschien de dominee eens konden uitnodigen om dat uit te leggen. En zo gebeurde het. De volgende zondagavond kwam de dominee in het bijbelstudie-groepje. De dominee gaf het voorbeeld van de stierenvechter met de rode lap die daarmee de stier kwaad maakte en verwarde, zodat de stierenvechter macht over hem kon krijgen. Zo was Het Rode Gordijn ook in de kerk opgezet door machtslustigen om controle te krijgen over de christenen.

Midden in de nacht krijgt Lisette een droom. Een rode vogel vliegt naar haar toe en begint haar uit te schelden. 'Ha,' zegt de vogel, 'je denkt toch zeker niet dat je kunt ontsnappen over het Rode Gordijn ? Ik heb dit opgezet om jullie christenen af te sluiten van de rest van de wereld, en zelfs van de dierenwereld. Een rode lap houd ik jullie voor de ogen, om jullie niet te laten vechten tegen de zonde, maar tegen andere geloofsrichtingen, tegen hen die iets anders denken dan jullie. Snappen jullie dan niet dat al die andere religies mooie verlengstukken van het christendom konden zijn, maar doordat jullie je afsneden van het vervolgverhaal van God door Zijn Woord als een vogeltje te canoniseren, te kooien dus, op te zetten, kwamen al die religies in al hun duisternis op jullie af. Het zijn nu losgeraakte stukken onheil, omdat jullie de Heilige Geest niet door lieten spreken. In een reformatorische kerk zit je toch ?'

Verward wordt Lisette wakker, en roept om Ronald. Ronald probeert haar te sussen, en zegt dat ze gewoon weer verder moet slapen.

De volgende dag vertelt ze de droom aan de dominee. Die vertelt haar over de charismatische stroming in de reformatische kerk, waar ook hij toebehoort. Hij vind dat dit de eerste stap van de kerk moet zijn om de Geest door te laten spreken. Dan zal de Heilige Geest kunnen laten zien wat Hij oorspronkelijk wilde zeggen voordat Zijn uitgedoofde woorden in de meest gevaarlijke religies veranderden. Die religies waren niets anders dan losgeraakte stukken sneeuw die door hun val in de grootst mogelijke lawines veranderden.

De dominee herinnerde eraan dat ook de dokter lid was van een organisatie die ook toevallig Het Rode Gordijn heette. Het Rode Gordijn heeft ons eerst beschermd tegen de verwilderde beesten, maar er komt een dag dat we over het Rode Gordijn moeten klimmen om - als we oud, wijs en sterk genoeg zijn - die beesten te temmen en hen terug te brengen tot dat wat ze oorspronkelijk waren.

Einde

Vetgemest

Het zeewater was glashelder. Je kon er alles doorheen zien. Op de bodem groeiden vele bloemen. Het was bijna een bloemenzee. De branding was schuimend. Zij konden zien vanwege het nachtzicht in hun ogen.

Het zand was gloeiend heet, en een kampvuur brandde in de verte. Er waren grote vissen aan het spit, vissen die anders het eiland zouden hebben verwoest. Het waren vissen die het voor zwemmers onveilig maakten.

Zij die hier gekomen waren wilden niet meer terug. Ze waren met een roeiboot gekomen. Op het eiland leefden kannibalen, maar die hadden ze nog niet gezien.

In de verte zagen ze wat kano's met inboorlingen. Ze vroegen zich af of dat kannibalen waren. Na een tijdje was het een hele vloot. Ze kwamen steeds dichterbij. Ze besloten voor de zekerheid en de veiligheid de wildernis in te gaan. Diep in de wildernis van het eiland was een rivieren gebied. Hier zagen ze ook in de verte een vloot van kano's met inboorlingen.

Plotseling waren ze omsingeld door inboorlingen met speren. Ze vreesden het ergste, dat dit kannibalen waren. Ze werden naar kooien geleid, en kregen toen te horen wat de regels waren. Er moest een god aan het kruis aanbeden worden, de god van de kannibalen. Zijn naam werd niet genoemd, maar aan die god moesten mensen geofferd worden die dan later gegeten werden.

Vanaf die tijd werden ze vetgemest, maar ze spuwden alles uit van de zenuwen. Toen werden ze min of meer uitgehongerd. Hierdoor werden ze ook niet geofferd, en konden vrij op het eiland leven.

Ze voelden er niets voor om die kannibaalse god te aanbidden. Ze hoopten dat ze nu met rust gelaten zouden worden.

Snel kwamen ze erachter dat de kannibaalse god maar een machine was waardoor de inboorlingen werden beheerst.

Omdat ze geen enkel risico wilden nemen zijn ze toen naar het volgende eiland toegegaan.

Nachtprinses

Ik ben een prins opgesloten door een draak. Niemand weet waar ik ben of waar ik slaap. Ik heb de moed allang opgegeven. Ze zal mij nooit vinden. Ik weet dat ze naar mij zoekt. Ik weet dat ze om me huilt. Niemand kan haar troosten, maar vinden zal ze me niet. Ik ben te diep. Deze draak houdt mij opgesloten, als in een roos, een labyrint. Er is niemand die mij vinden zal. Ik ben opgesloten door een draak. Niemand weet hoe, en niemand weet waar. Ik heb mezelf zovaak bedrogen, maar nu ben ik tot de waarheid gekomen. Ik kom hier nooit meer uit. Ik ben een glijder op de wind, het licht kan mij ergens brengen, als een vriend. Ik kan ook strijden op een wolk, maar mezelf bevrijden kan ik niet. Ik ben het kind van de wind, in duisternis zak ik weg. Ik heb het op mezelf genomen, en ik kan er nooit van weg. Misschien strijd jij nog voor mij. Misschien ben jij nog op zoek naar mij. Ik heb de moed allang opgegeven. Niemand brengt mij tot leven. Niemand die mij vinden kan.

Ik ben een prins opgesloten in dit kasteel. Alles hier is van fluweel. Ik heb mezelf voorgenomen om niet meer zo te dromen. Ik moet tot de feiten komen, dit kasteel is waar ik woon. Dit kasteel is waar ik verblijf, tot in alle eeuwigheid. Ik kom erdoor tot het duister, ik kom er door tot de meren, ik kom er door tot de zachtste veren, tot de allerzachtste kleren. Ik doe nu alles uit, en glijd in dit duistere bad, zo vies en zo vol wildernis, ik glijd tot andere streken. Ik glijd tot de warmte van het bad, ik glijd tot de armen van het bad, ik glijd in de gleuf van de draak, en dan gaat alles spelen. Ik heb geen zin om nog te jammeren, niemand luistert naar mij.

Oh prins, ik ben de nachtprinses. Ik sta voor het raam, en kom binnen als een dief in de nacht, als een nachtmerrie zal ik je ziel stelen. Oh prins, ik ben de nachtfontein, ik ben het nachtlatijn, en niemand kan jou deren. Niemand kan je vereten, niemand kan je stelen. Want ik heb jou, ik bevrijd jou.

Wat, jij bent het trauma, het trauma van de nacht. Hier heb ik zo lang op gewacht, maar je kwam maar niet, ik heb de moed al opgegeven. Ik geloofde niet meer, en had geen hoop, het deed te pijn, dus daarom was ik een ongelovige, maar nu voel ik jouw hand.

Prins, ik ben een heks, een monster, ik zal je wenken, om achter mij aan te komen naar een nieuwe wereld, een nieuwe duisternis, in een bos van vrolijkheid. Ik zal je alles leren, ik zal je alles laten doen, ik zal je overal brengen waar je wilt. Ik ben het nacht-latijn, ik ben de nacht-fontein, staande aan het raam. Als de nachtmerrie zal ik je grijpen, om te verzoenen jou met al mijn haren, om een vuur te brengen in de kou. Ik zal zachtjes tot je zingen, totdat je rustig bent. Ik kom over jou met mijn gewaad, als een warme deken zal ik jou bedekken. Ik heb jou hier bereikt, jouw schuilplaats gevonden. Toe, laat me niet alleen, en laat ons rennen. Grijp me vast, houd me stevig vast, laat me nooit meer los. Ik ben jouw vleugels en genade, de

nachtprinses die op jou wacht.

Oh, lieve prinses, ik sta op de trap die brand. Ik ren naar je liefelijk gewaad, jouw glimlach trekt mij aan. Oh, prinses, daar kom ik aan. Ik zie je daar staan. Ik heb engelengeduld met jou, oh lieve vrouw, een mooie nachtmerrie. Ik grijp jouw hand, en pak je vast, en leid jou naar de kamer van de schat. Ik laat het aan jou zien. Je bent verrukt. Oh lieve prinses, hurkende bij de schat, kijkende naar mij, je bent zo blij. Vlinders komen vanuit jouw gewaad, en dan zoveel vliegen en spinnen. Totdat je opstijgt vederlicht, en explodeert in het licht. Ik volg jou, de vuurvlieg, ik vlieg met jou, in de nacht. Er is iemand die jou warmhoudt, dat ben ik. Er zijn hier spoken zovelen die naar binnen willen. Ik doe de deur voor hen open, de draak smelt weg. De koning smelt weg, terwijl hij vasthoudt zijn koningin. Nu komt de wildernis binnen, wildgroeiende planten vallen aan, en nemen alles over. Oh nachtprinses, oh nachtprinses.

De Kinderdief

De magische flessen stonden naast elkaar. Er zaten geesten in die flessen. Het was druk in de stad der spinnen. Zoveel geluiden van auto's, en dan ineens zo stil, omdat de koningin langskomt. De koningin der spinnen zit op haar troon, omgeven met speren. Zij is het geluid zo zat, en eist stilte. Dan zinkt de stad weg in de golven van eenzaamheid. Het is haar beslissing. Zij houdt de stad veilig. De familie ruzies moeten ophouden. Zij breekt de families, en verspreid hen over de stad. Zij wacht, en slaat dan toe. De koele gebaren van eenzaamheid zijn een teken dat het werkt. De stad is stoffig. Overal ligt rommel op de grond. Maar het is tenminste rustig. De inwoners leven in vrees. Zij kennen hun koningin.

De droogte is bijna zoet. De grachten hebben groen water, en veel bruin. De koningin wil veel bruin zien, en veel bleke plekken daartussen. Zij houdt van het contrast. Dan wil ze klederdracht zien, en tradities, om het vervolgens allemaal stuk te slaan. Ze bereidt het gif om de stad te laten slapen. Alles is dodelijk uitgecalculeerd. Ze maakt geen fouten. Zij is onfeilbaar. De stad is een trage belevens. Morgen zal alles wit zijn. Haar dienaressen hebben zichzelf gewapend. De strijd kan beginnen, maar waartegen ? De stad is dood. Er is niets te zien hier. Morgen zal alles wit zijn.

Haar heupen bewegen tegen het glas aan. Het glas springt, en zij is vrij. Over de stad zijn haar webben. Niemand zal ontsnappen. Zij zullen allen moeten eten van haar vergif, om zo te slapen voor eeuwig, opdat de stad wit zal zijn. In de morgen zullen nieuwe soldaten opstaan. Zij zullen haar op handen dragen, en aan haar voeten liggen, want zij dient aanbeden te worden.

Niet velen durven tegen haar in te gaan. Niet velen durven haar te benaderen. Er zijn haaien in haar zee, grote schepen op haar golven, en haar mandarijnen zijn bommen. Zij is een verwend klein kind. Zij houdt hen maskers voor, en praat alles weg. Haar leugens laten haar tussen de bomen wonen, tussen de planten. Een distelkind is zij, met brandnetels in haar haren. Zij stoeit met slangen, en zij luisteren naar haar. Zij vecht met katten, en overwint. Zij is de vogelspin.

Haar liederen zijn stormen in de nacht, die kinderen uit hun bedden roven. Zij brengt hen tot het kasteel. Zij draagt een wit kleed waarin zij haar bruine lichaam omhult. Haar liederen zijn schepen in water. Zij zinken niet. Zij laat hen allen dromen, de dromen des doods. Zij brengt het gif dicht bij hen monden, en laat hen dan slikken. Dan sleept zij hen naar de kelders. Haar hyena's jagen daar, en zij leidt

hen tot de ondergrondse stad. Zij brengt hen tot onder de riolen tot het licht der kinderen.